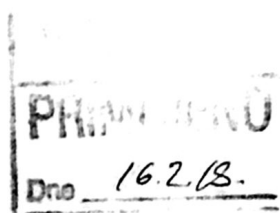

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

7. 619/05
GŽ-2173/12

Broj: Rev 986/13-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Gordane Jalšovečki predsjednice vijeća, Marine Paulić članice vijeća, Jasenke Žabčić članice vijeća, Damira Kontreca člana vijeća i dr. sc. Ante Perkušića člana vijeća i suca izvjestitelja u pravnoj stvari tužitelja Marijana Matijevića iz Kutine, Goilska 52, koga zastupa punomoćnik Alen Vasiljević, odvjetnik u Kutini, protiv tuženika Ljiljana d.o.o. za proizvodnju, unutarnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge, Kutina, Vinkovačka 1, koga zastupa punomoćnica Silvana Smodlaka Vraneković, odvjetnica u Ivanić Gradu, radi raskida ugovora i isplate, odlučujući o reviziji tužitelja protiv dijela presude Županijskog suda u Sisku poslovni broj GŽ-2173/12 od 6. studenog 2012., kojom je djelomično potvrđena i djelomično preinačena presuda Općinskog suda u Kutini poslovni broj P-619/05 od 21. studenog 2011., u sjednici održanoj 12. srpnja 2017.

presudio je:

Odbija se revizija tužitelja kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom, u toč. I. izreke, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I. Raskida se ugovor o kratkoročnoj pozajmici za tekuću likvidnost između tužitelja Marijana Matijevića kao davatelja pozajmice i Ljiljana d.o.o. za proizvodnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge Kutina kao primatelja pozajmice, a koji je sklopljen 5. rujna 1996. na iznos od 9.400,00 kn.

II. Raskida se ugovor o kratkoročnoj pozajmici za tekuću likvidnost između tužitelja Marijana Matijevića kao davatelja pozajmice i Ljiljana d.o.o. za proizvodnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge Kutina kao primatelja pozajmice, a koji je sklopljen 15. prosinca 1997. na iznos od 1.000,00 kn.

III. Raskidaju se ugovori o kratkoročnim pozajmicama za tekuću likvidnost između tužitelja Marijana Matijevića kao davatelja pozajmice i Ljiljana d.o.o. za proizvodnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge Kutina kao primatelja pozajmice, a koji su sklopljeni tijekom razdoblja od listopada 1996. do veljače 2005.

IV. Nalaže se tuženiku Ljiljana d.o.o. za proizvodnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge Kutina da tužitelju Marijanu Matijeviću na ime povrata pozajmljenih sredstava isplati iznos od 1.467.020,00 kn sa zakonskom kamatom po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 27. lipnja 2005. do 31. prosinca 2007., a od siječnja 2008. po stopi određenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Ljiljana d.o.o. za proizvodnju i vanjsku trgovinu neprehrambenim proizvodima i poslovne usluge Kutina da tužitelju Marijanu Matijeviću naknadi parnični trošak sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate, po stopi određenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana.“

U toč. II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 141.852,00 kn.

Drugostupanjskom presudom suđeno je:

„Odbija se djelomično kao neosnovana žalba tužitelja Marijana Matijevića i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Kutini broj: P-619/05 od 21. studenog 2001. u dijelu kojim je tužbeni zahtjev odbijen (st. I. izreke presude).

Uvažava se djelomično žalba tužitelja Marijana Matijevića i preinačuje se odluka o troškovima postupka sadržana u presudi Općinskog suda u Kutini broj: P-619/05 od 21. studenog 2011. (st. II. izreke presude) i sudi:

Nalaže se tužitelju Marijanu Matijeviću da tuženiku Ljiljana d.o.o. naknadi parnični trošak odmjeren sa 137.550,00 kn u roku od 15 dana.

Odbija se tužitelj Marijan Matijević sa zahtjevom da mu tuženik naknadi troškove sastava žalbe.“

Protiv dijela navedene drugostupanjske presude s kojim nije uspio u žalbenom postupku reviziju je izjavio tužitelj, navodeći da reviziju podnosi zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i troškova postupka. Predlaže da revizijski sud prihvati reviziju i preinači pobijanu presudu u dijelu s kojim nije uspio u žalbenom postupku, ili da, podredno, u tom dijelu ukine obje nižestupanjske odluke i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženik istu predlaže odbaciti kao nedopuštenu, podredno odbiti kao neosnovanu.

Revizija nije osnovana.

Sukladno odredbi čl. 392.a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 – dalje: ZPP) revizijski sud ispitao je pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Suprotno navodima revizije, nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, budući da pobijana presuda nema nedostataka uslijed kojih se ne može ispitati, izreka presude nije nerazumljiva, niti pak proturječi sama sebi ili razlozima presude, razlozi presude su jasni i razumljivi, te ne postoji proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude i sadržaju isprava i zapisnika o iskazima danim u postupku.

Isto tako, u odnosu na revizijske navode kojima revident suštinski ističe da nižestupanjske presude nisu donesene u skladu sa čl. 8. ZPP-a, valja reći da je prema čl. 8. ZPP-a, koji se nadovezuje na čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a, pravo određivanja i ocjene dokaza pridržano za prvostupanjski sud i iznimno u ovom konkretnom slučaju i za drugostupanjski sud u smislu čl. 373.a. ZPP-a, a ocjena dokaza nižestupanjskih sudova nije dovedena u sumnju, jer nema proturječja između obrazloženja nižestupanjskih presuda i izvedenih dokaza.

Neosnovan je i revizijski navod da je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka time što se nije očitovao na sve žalbene navode revidenta. To iz razloga što je isti sud u obrazloženju presude, sukladno odredbi čl. 375. st. 1. ZPP-a, ocijenio sve žalbene navode tužitelja koji su od odlučnog značenja za donošenje odluke u ovom predmetu.

U revizijskoj fazi postupka sporno je postoje li zakonske pretpostavke za raskid više ugovora o zajmu koji su sklopljeni između stranaka, uz povrat ukupno 1.467.020,00 kn za koje tužitelj tvrdi da su bila njegova sredstva koja je uložio u tuženika na temelju navedenih ugovora o zajmu, a radi održavanja likvidnosti tuženika.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je: da je tužitelj bio direktor tuženika kojega je osnovala njegova bivša supruga; da je tužitelj u periodu od 1996. do 2005. uplaćivao određene svote na račun tuženika, međutim da se zapravo radi o novcu tuženika koji nikada nije prikazan kao dobit, već je vraćan kao kredit za daljnje poslovanje tuženika, a sve radi povoljnijeg statusa kao poreznog obveznika; da tužitelj nije dokazao da se radi o njegovom novcu kojega bi on polagao na račun tuženika kao kredit za tekuće poslovanje.

Na temelju navedenih utvrđenja sudovi su ocijenili tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim, i to zato što su ocijenili navedene pozajmice fiktivnima (prividnima) i time ništavima, u smislu čl. 103. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99, 88/01 – dalje: ZOO).

I prema shvaćanju ovoga revizijskog suda takva ocjena nižestupanjskih sudova je pravilna, osobito u situaciji kada tužbeni zahtjev glasi na raskid predmetnih ugovora, a pravilno je ocijenjeno da su navedeni ugovori o zajmu ništavi, u smislu čl. 66. st. 1. ZOO-a koji propisuje da prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama.

Revident u reviziji zapravo iznosi svoju ocjenu izvedenih dokaza, pri čemu ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje (osobito u vezi izvođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja), a zbog tog razloga revizija se uopće ne može podnositi (čl. 385. ZPP-a).

Stoga, a kako nije osnovan ni revizijski razlog pogrešne primijenjene materijalnog prava, valjalo je, na temelju odredbe čl. 393. ZPP-a, odbiti reviziju tužitelja i odlučiti kao u izreci.

Zagreb, 12. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća:
Gordana Jalšovečki, v.r.

TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Mirko Paša